

Peter Huijs

DE UITDAGING VAN DE ZIEL, waarheid, weten en wijsheid

Peter Huijs is schrijver, redacteur van het tijdschrift Pentagram en voorzitter van Stichting Rozenkruis. Hij studeerde kunstgeschiedenis en klassieke archeologie. Peter Huijs sprak namens het Lectorium Rosicrucianum.

LECTORIUM ROSICRUCIANUM
INTERNATIONALE SCHOOL VAN HET GOUDEN ROZENKRUIS

Het zal u bekend zijn dat de mens over een aantal eigenschappen beschikt die het mogelijk hebben gemaakt dat hij zich kon verheffen boven een bewustzijn dat alleen maar op zichzelf is betrokken. Het is allang niet meer zo, dat we alleen maar voor onszelf leven, we zouden het niet meer kunnen. Uit onze onbewuste staat werden we opgetrokken, of hebben we ons opgeheven, door onze noodzaak aan gezelschap, onze noodzaak om te kunnen lachen, ons gevoel voor omgeving. Op een subtiel niveau ontwikkelden de behoefte aan handel en onze behoefte aan liefde zich wederzijds aan elkaar; het vergt enig voorstellingsvermogen dat te kunnen navoelen. Daar zijn lange, lange perioden van bewustzijnsontwikkeling op ons aards niveau voor nodig geweest – en onze bewustzijnsreis is nog lang niet afgerond. Hoewel eigenschappen als 'universele liefde' of 'liefde zonder enige voorwaarden' als concept bestaan, en ook als de grote kosmische werkelijkheden op hogere niveaus, andere niveaus dan het onze, is universele, onvoorwaardelijke liefde relatief maar weinig te vinden, omdat ze in onze wereld nu eenmaal altijd beperkt wordt door de begrenzing van ons huidige voertuig, het stoflichaam.

Negentig procent van wat we doen, eten, denken en voelen gaat immers om onszelf. En met negentig procent vrees ik dat ik het nog heel vriendelijk voorstel. Er is nu eenmaal veel nodig om een gram onbaatzuchtige liefde voort te brengen.

Wij hebben wel voorbeelden, waaraan we ons optrekken: hét voorbeeld van onbaatzuchtige liefde is Yohusha ben Youssef – Jezus, zoon van Jozef. Maar ook de Tathagata, de Boeddha is een voorbeeld, en veel anderen vertellen

De Boeddha Amida, Rijksmuseum Amsterdam

ons dat het liefde is, die het universum schraagt. En zij leven het voor.

Maar stel nu, dat u en ik beseffen dat wij, in steeds wisselende hoedanigheden, één zijn. En dat wij dat leren inzien, leren begrijpen.

Stel nu, dat de levenservaringen die u doormaakt, ook de mijne zijn, en omgekeerd. Stel dat de behoeften die ik ken, geen andere zijn dan die u ondergaat. Vandaag is het zo: wij delen deze dag. Wij komen hier, om nader te komen. Nader tot wat?

Wij delen met elkaar deze dag.

Wij delen deze dag ook met de mensen die de catering verzorgen; met de conciërges die de zaal verzorgen. Hun aandacht is nu met heel andere dingen bezig, hun focus ligt op dit moment ergens anders, maar toch. Bovendien: wij delen deze dag ook met de mensen die de elektriciteit verzorgen, technici, nu misschien ver van hier, die nu heel ergens anders zitten. Om nog maar niet te spreken van de mensen die deze schitterende ruimte hebben gebouwd, de Westerkerk, een kleine 400 jaar geleden: Hendrick de Keyser die de kerk bedacht heeft, en zijn zoon Pieter die hem in 1631, tien jaar na zijn

vaders dood, realiseerde.

We delen hem met de schilder Jan van der Heyden, die 350 jaar geleden een prachtig schilderij ervan maakte, en met al die honderden, duizenden, misschien wel miljoenen mensen die hier in en uit zijn gelopen.

Zonder één van hen was het niet mogelijk dat wij vandaag deze dag delen.

Wij, u en ik, zijn exemplarische mensen. Wij leven individuele levens. We kennen tal van verlangens en tal van zorgen; uit die mix, het is niet anders, is onze verschijnende individualiteit te verklaren.

Maar deelt u nu eens met mij de gedachte, dat het één leven is, dat door ons heen stroomt. Niet abstract, onbewust, als domme bewegingskracht of zo, nee, één scheppende energie, een bewust zoekende levensenergie, als de ene, oneindige schepper, die u en mij voortbracht, en voortbrengt, op weg naar bewust contact, op weg naar een gedeeld ervaren van de eenheid. Want dat ene leven is waar, en dragend, altijd mogelijk makend, onvoorwaardelijk schenkend!

Misschien denkt u: het is wel wat vroeg voor een dergelijke abstract denken, nog voor de koffie op deze bijzondere dag. Maar ik wil u voorstellen nog een stap verder te gaan.

Dat ene leven, dat u en mij verbindt: dat zijn wij! U bent dat leven!

In feite, in ons diepste wezen, zijn wij dat leven, zijn wij dat ene, omvattende bewustzijn, dat ons draagt, en ons zijn mogelijk maakt.

En op het niveau van zielebewustzijn kunnen wij die eenheid ondergaan, en wat meer is: vinden wij de sleutel voor ons bestaan terug.

De sleutel voor ons bestaan....

Er zijn oases, waarin het oorspronkelijke weten over ons bestaan werd bewaard, legt H.P. Blavatsky uit in de

Westerkerk, Amsterdam

H.P. Blavatsky

inleiding van haar *Geheime Leer*.

Zij schrijft: *In de afgelegen passen van het Kwen Lun gebergte zijn onderaardse in de rotsen uitgehouwen gewelven en grot-bibliotheken*. En er zijn verscheidene van zulke schuilplaatsen.

Een volledige reeks documenten die het karakter van dat geheime weten, en aanwezigheid ervan in ieder land aantonen, samen met de leringen van al haar grote adepten, bestaan tot op deze dag in de geheime onderaardse gewelven, met bibliotheken die toebehoren aan de Broederschap. De naaste discipelen van de Boeddha ontvingen hun inwijding in zo'n grot, de beroemde

Saptaparna-grot, dicht bij de berg Baibhar (de Webhara van de Pali handschriften). Daar leerden zij over *het ongeziene en onlichamelijke, het mysterie van het zijn buiten de sfeer van onze aarde. De tijd en het menselijke voorstellingsvermogen maakten korte metten met de zuiverheid en filosofie van deze leringen, toen deze eenmaal uit de geheime en gewijde kring van de arhats ...verspreid werd over de landen.*

Maar zover hoeven we niet te gaan: dichterbij, in de Zuid-Franse Pyreneeën, kunnen we dezelfde wijsheid vinden, in eenzelfde soort grotten. Er is daar

een grot, tussen Niaux en Ormolac, die Lombrives heet, of 'de Kathedraal'. Daarvan zegt de broederschap dat er een straal van de oude wijsheid op rust, waar kennis rust op nog niet gevonden plaatsen, over de oorsprong van ons bestaan, over de planetaire ketens van ons zonnesysteem, over de pre-diluviane beschavingen, over de piramides, waar in latere tijden wijzen en ingewijden van andere systemen verwijden en hun ritens celebreeerden.

Met al die kennis en wijsheid, geachte aanwezigen, bent u verbonden, doordat u dezelfde matrix deelt: de Mens van de Grootheid, het mensbeeld van de oorsprong, zeventvoudig, goddelijk, maar tot nu toe stofmenselijk beperkt. Door u en mij heen werkt de ene, oneindige schepper, zoekt het leven naar een bewuste ontvanger, naar een bewuste openvouwer van haar zeventvoudige structuur. Door u en mij heen stuwt het Albewustzijn om onze zielen tot hoger machtiger, diepzinniger begrijpen te tillen. Maar aan méér kennis heeft u niets meer, aan het begin van een nieuwe tijd. Het is nu de tijd om de sleutel te gebruiken – de sleutel die uw innerlijk potentieel opent. Aarde en mensheid zijn door een poort gegaan. Een grens is gepasseerd, niet naar meer verstandelijke kennis, maar naar omvattend, en insluitend, liefdevol weten: het is een glorieuze grens; met absolute zekerheid wordt ons verzekerd dat de planeet is veiliggesteld in de solaire keten van ontwikkeling. Hoe? Wie hebben dat gedaan?

Het is de verdienste van al die de strevende mensen, vol aspiratie, die zich in het diepst, in het absolute dieptepunt van eenzaamheid, van verbrokenheid en een geïsoleerd bestaan gewend hebben tot de Ene, tot de ene, oneindige schepper, en zijn verborgen omgang gevonden hebben. Het is, zeker, ook de verdienste van de

gezondenen, de wereldleraren en boodschappers die nooit hebben afgelaten om deze verbindende kennis, deze wijsheid die altijd gepaard gaat met een overvloed aan liefde-energie, met ons te delen. Maar zelfs daaraan hebben u en ik niets, wanneer we de sleutel niet vinden, en vervolgens hanteren.

De sleutel is: laat niet het stoffelijke individuele bestaan de actieradius van uw bestaan bepalen. Laat uw bewustzijn uitvloeien naar dat niveau, waar u als mens, en de mensheid als geheel, in contact bent met de geest van het Albewuste: de ziel, het hart, het innerlijk, en doe de handelingen die daaruit voortkomen.

Individueel bestaan is daarbij dus wel uiterst belangrijk! Uw persoonlijke levensuitdrukking is bepalend voor de uitkomst van de strijd tussen de dominantie van de lichaamsgestalte – en de subtiele suggesties van het stille, wachtende in u. Er is altijd leiding nodig, maar deze vindt u in het diepst van uw hart. In de esoterische wereld, de laatste 150 jaar gekenmerkt door talrijke ontwikkelingen, was het speelveld verdeeld in “wetenden” en “leerlingen”, “meesters” en “studenten”. De geestelijke wereld roept echter op tot een “autonome en directe verbinding met geest, met God, met Albewustzijn” – en ieder die zijn hart gebruikt, is ertoe in staat.

Het wordt tijd de contouren te ontwarren van een geheel andere atmosfeer die zich aandient, van een gemeenschappelijk bewustzijn, van een bewustzijnsveld waarin de geest van vrijheid, eenheid en liefde “alles in allen” is. “Weten” wordt nu iets geheel anders. Een geheel nieuwe levensdimensie, alomvattend, delend in liefde, in samenleven – de vierde – opent zich. De grot van de Boeddha: het is het zevenvoudige hart, uw zevenvoudige

hart, de weerspiegeling van de zevenvoudige Mens van de Grootheid. De wijsheid van de Tibetaanse oases: het is het gebied, als een omheind weiland, in het diepst van uw innerlijk, dat wat toebehoort aan de wereld van de ziel. Omdat de ziel altijd een middelaar is, zal zij u trekken naar de geest, de geest waarvan de christelijke wijsheidsleer zegt dat “die waait waarheen hij wil”. De grote kathedraal van het zijn: het is uw microkosmos, de schatkamer van de Ene, oneindige schepper. Opent u die, dan bent u vrij; en wie vrij is, kan gaan leren, kan op nieuwe leest onderwezen worden. Zo iemand is in staat de bescheidenheid op te brengen, niet om te zeggen ‘ik weet’, maar om in welwillende vriendelijkheid mee te delen: ‘ik heb gehoord’...

In de zestiende eeuw leefde de grote mogul Akbar, die Arabische moslims, de Perzische Zoroaster- aanhangers in het India van de hindoes op waardige wijze wist te verenigen. Hij leefde van 1544 tot 1605 en was buitengewoon open van geest. Als motto schreef hij: *Zolang de meeste mensen vastzitten aan de eigen tradities en de verplichtingen die daaruit volgen en altijd maar de gewoontes van hun vaders blijven volgen ... zolang blijft iedereen hangen binnen de religie waarin hij werd geboren en opgevoed – zonder ook maar enig onderzoek te doen naar argumenten en achtergronden sluit hij zichzelf daarmee af voor de mogelijkheid om de waarheid te vinden. En dat is toch het edelste doel van de menselijke geest. Daarom zoeken wij, nu de tijd rijp en de voorwaarden gunstig zijn, altijd contact met geleerde mannen van alle religies en disciplines, om aldus profijt te hebben van hun prachtige gedachtegangen en hun verheven aspiraties.* Om die reden bouwde hij in het jaar 1575 Fatehpur Sikri, een ommuurde stad, geheel in Perzische stijl. Midden in die stad liet hij een tempel

verrijzen, waarin hij wetenschappers, geleerden, wijzen en priesters van alle disciplines en religies samenbracht: naast zijn eigen imams, hindoe-wijzen en yogi's, zoroastrianen, christenen, brahmanen, soefi-ingewijden en veel andere stromingen.

Uit alle windstreken bracht hij alle wijsheidsboeken samen die hij kon vinden. Hetzelfde deden, nu exact 400 jaar geleden, de klassieke rozenkruisers, met hun prachtige *Fama Fraternitatis*.

Zij brachten, eveneens in een compendium maar nu op geestelijk niveau, al het bekende esoterische weten van hun tijd en het weten van de ene oneindige schepper samen in hun vertelling over het prototype van de Mens van de Grootheid, die zij Christiaan Rozenkruis noemden. Centraal in hun *Fama*, hun 'roep van de broederschap' riepen zij de moderne

mens van toen op, zich af te vragen waarin zijn grootsheid ligt, een vraag toen net zo actueel als nu: ...

opdat de mens toch eindelijk zijn adeldom en heerlijkheid zou beseffen en begrijpen waarom hij microkosmos genoemd wordt en hoe ver zijn kunst zich in de natuur uitstrekt...

Het antwoord vindt de mens in de grot, in de oase, de prachtige plek van opening in het diepst van de mens: in wat van oudsher heet: zijn hart, maar wat doelt op heel zijn bezielde innerlijk. Daar ligt de sleutel. Is die eenmaal gevonden, dan begrijpen wij hoe troostend en uitnodigend de beginregels zijn van Hermes' *Tabula Smaragdina*: *Het is waar! Het is zeker! Het is de volle waarheid! Wat beneden is (in de microkosmos) is gelijk aan wat boven is, en wat boven is, is gelijk aan wat beneden is, opdat de wonderen van de Ene zich voltrekken.*

Fatehpur Sikri Buland Darwaza Gate, India

Maggy en Gilly Hendriks brachten een Indonesische serene krontjong serenade:
de payong en waaierdans en de selendang sutra (sluier- en sjalendans,
het verhaal van de sluier en de ogen van de ziel).

* * * * *

Karel de Bazel, *De tocht der Argonauten: Medea*; Woodcut nr. 10
ter beschikking gesteld door Bax Art

* * * * *

*Moge de Geest van Eenheid en Liefde,
welke geen grenzen kent,
broederschap in de wereld een levende werkelijkheid maken.*

(uit de meditatie van de Link Officers op het Internationaal Theosofisch Centrum in Naarden)